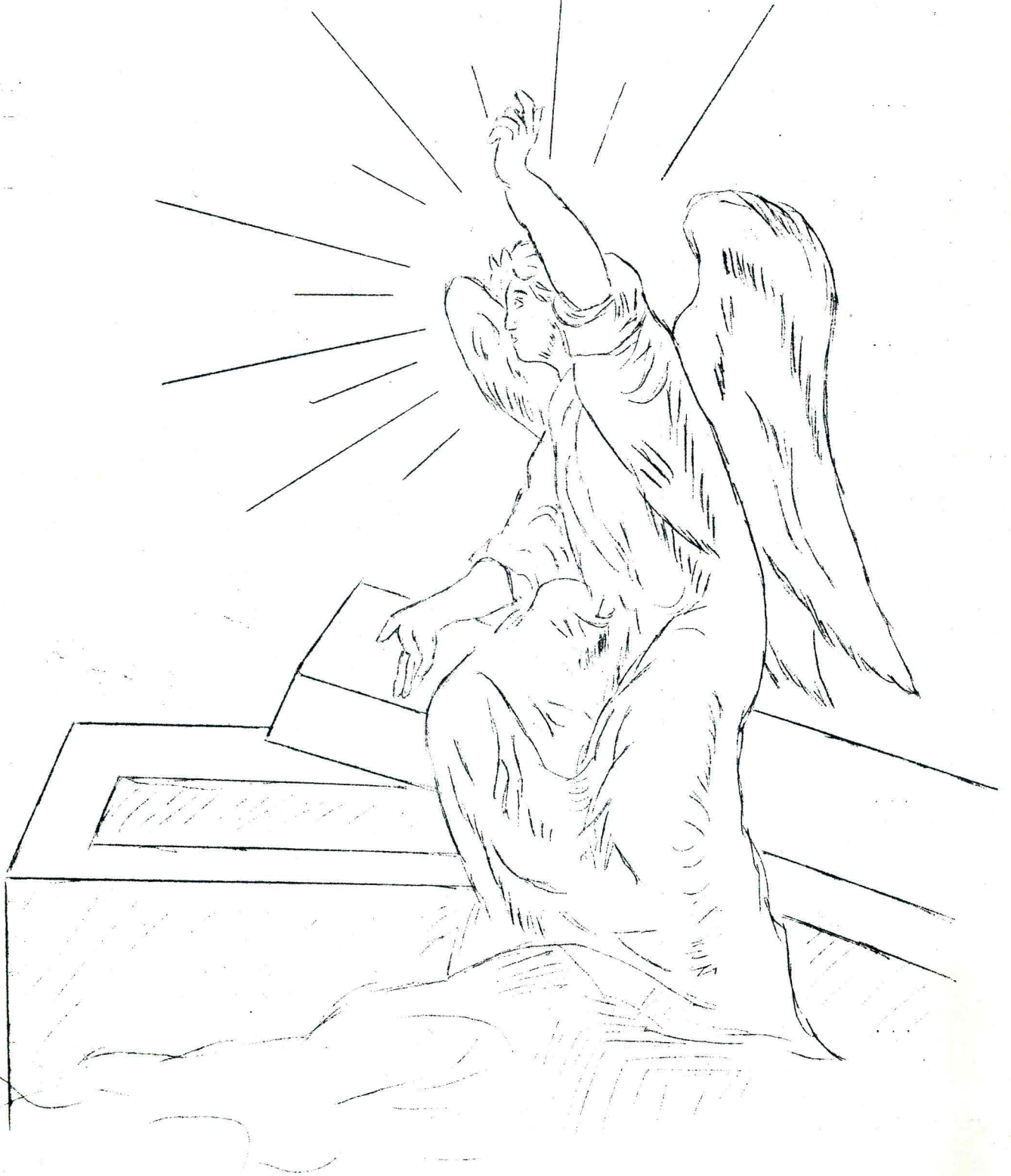

HORIZONTI

LIST ZA IZGRADNJU ZUPSKOG ZAJEDNISTVA

GODINA VII

APRIL 1976.

BROJ 19.

List za izgradnju župskog zajedništva "HORIZONTI", 19/18.04.1976.

...

IZDAJE: Rimokatolički župski ured, Bačka Palanka, Trg bratstva i jedinstva 30.

...

UREDJUJE: Župski zbor suradnika

...

ODGOVORNI UREDNIK: Lazar Ivan Krmpotić, Bačka Palanka, Trg bratstva i jedinstva 30.

...

List se izdržava dobrovoljnim prilozima vjernika

...

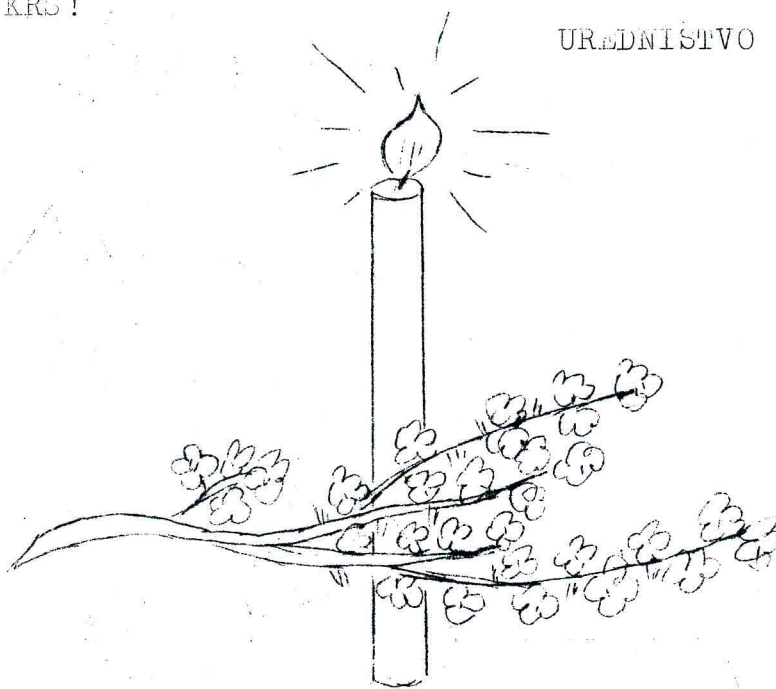
Umnoženo vlastitim cikliostilom

IZ UREDNIŠTVA

USRED OVOGA PROLJECA, RADJANJA NOVOGA ŽIVOTA, NEKA NAM USKRŠNUĆE KRISTA 30 SPODINA BUDE SVJETIONIKOM NA PUTU KA JEDNOM NOVOM, PUNIJEM ŽIVOTU DJECE BOŽJE.

SVOJIM CITAOČIMA, SURADNICIMA, PRIJATELJIMA, ŽELIMO MILOSTI PUN SKETAN USKRŠ!

UREDNIŠTVO

A SZERKESZTOSÉGBŐL

EZEN A TAVASZON, AMELY ÚJ ÉLET FAKADÁSA, KRISZTUS URUNK FELTÁRADÁSA LEGYEN ÚTUTATÓNK EGY ÚJ, TELJESEBB, ISTEN GYERMEKEIHEZ MÉLTÓ ÉLET FELÉ.

OLVASÓINKNAK, MUNKATÁRSAINKNAK, BARÁTAINKNAK, REGYELEMPELJES BOLDOG HÚSVÉTOT KIVÁNUNK!

A SZERKESZTOSÉG

RADOSNO SVJEDOČENJE
USKRSLOGA

OROMMEL TANÚSKODJUNK A
FÖLTÁMADTRÓL

U ovoj jubilarnoj i svetoj Marijanskoj godini sva naša nastojanja idu nekako na same izvore naše kršćanske vjere, da otkrijemo u našem narodnom religioznom biću ona žarišta koja su preobrazila čitavo naše narodno biće, ali i najdublju i najintimniju srž naše obitelji, sve do neistraživih spona duha i mesa u svakoj pojedinoj duši. Željeli bismo, vodjeni svjetlom Evandjelja i bogoduhim spisima II Vatikanskog Koncila, tu izvornu snagu našega kršćanstva učiniti vrelom jedne nove preobrazbe, koja bi bila u stanju vratiti pouzdanje čovjeku u samoga sebe, u prave i istinske vrijednosti života, i to ponajprije u srcima nas suvremenih kršćana, kako bismo, samim duboko osvjedočeni, bili najvjestitelji radosne vijesti - dobre vijesti o oslobodjenju, o novom životu, o nadama koje obećavaju.

Kada ovog divnog proljeća proslavljamo misterij Kristove smrti i uskrsnuća, može li nas činjenica da je Isus mučeni, razapeti i ubijeni - uskrsnuo, da je živ, tako zapaliti, da smo spremni poletjeti u svijet svjedočkim zanosom jedne Marije iz Magdale, jednog Petra i Ivana, učenika iz Emausa? Ima li ta stara, na žalost od mnogih, pa i vjernih u sumnju dovodjena istina toliko snage u sebi, da suvremena čovjeka toliko potrese, povuče, da joj on u znak povjerenja preda cijelo svoje biće, da postane preobraznom snagom u osobnom, obiteljskom i društvenom životu?

Izvan je sumnje, da ta stvarnost nije ni malo izgubila na svojoj objektivnoj realnosti. No ni ta da nije sama ta realnost nosila samu sebe, nego je bila ponesena zanosom i oduševljenjem onih, koji joj povjerovali. Nisu se prve mučeničke generacije nadahnjivale hladnim povjesnim i činjeničnim podacima Kristova trpljenja i uskrsnuća, nego svjedočkim zanosom onih, koji su tu

Ebben a jubiláris és szent Mária-évben minden törekvésünk arra irányul, hogy minél jobban megismerjük hitünk eredetét, forrását. Igyekezzünk fölfedezni vallási lényünknek azokat a tényezőit, amelyek egész népünknek, de ugyanakkor családjainknak legmélyebb lényegét és minden egyén kivizsgálhatóan testi-lelki kötelekeit is megváltoztatták. Szeretnénk az Evangélium és a II Vatikáni zsinat Istentől ihletett okmányainak fényében, hitünknek ezt az erejét egy új változás forrásává tenni, olyan változásnak, amely képes volna az embert új bizalmat adni önmagába és az élet valódi értékeibe, mindenekezlött magunkban, korszerű keresztényekben, hogy ilymódon, miután magunk megbizonyosodtunk, hirdetői lehessünk az örömhírnek - a megszabadulás, az új élet, az éltető erők örömhírének.

Amíg ezen a tavaszon Krisztus halálának és föltámadásának szent titkait ünnepeľjük, vajjon a tény hogy a megkínzott, megfeszített, megölt Jézus föltámadt, hogy őt, megindíthat-e bennünket annyira, hogy készek lennénk egy Mária Magdolna, egy Péter, János, vagy az emauzi tanítványok hívívő rajongásával a világba indulni? Van-e ennek a régi, sokak, sajnos hívők által is kétségbe vont igazságnak elég ereje ahhoz, hogy a korszerű embert annyira megrázza, megragadja, hogy ez, bízalmának jeléül egész lényét odaadja neki? Képes-e az egyéni, családi, társadalmi élet megújító ereje lenni?

Ez az igazság kétségkívül semmit sem veszített eredeti valóságából. Mégsem magától terjedt szét, hanem azoknak a rajongóknak vitte, akik hittek neki. Az első vértanúkat nem csupán Krisztus szenvedésének történelmi ténye ihlette, hanem azoknak a tanúságtétele, akik a föltámadás valóságát annyira magukba fogadták, hogy maguk is részei lettek neki, életük pedig annak élő tanúbizonysá-

stvarnost toliko upili u sebe, da su sami postali dio nje, a njihov život živo svjedočenje za tu stvarnost! U pitanju je, dakle, naš vjeronički zanos za Isusa Krista!

Imamo li mi šanse da barem nekako naslutimo tu realnost, da bismo je mogli zaživjeti i tako postati njezini živi svjedoci?

Evandjeoska svjedočenja onih, na čiju su riječ povjerovali svi prije nas, na dohvat su ruke svakoga pojedinoga od nas. To Bogom autorizirano Pismo, zapravo Njegova živa Riječ, tu je u svakoj knjižice Evanđelja, samo je živom vjerom treba prihvatiti i čitati, ali ne da bi je samo razumjeli ili naučili drugima razlagati, ili učeno o njoj raspravljati, nego čitati je otvorena i jednostavna srca, sa željom da svaki djelić te riječi upijemo u svoje ljudsko biće. Jednostavno truditi se "živjeti Evandjelje"; samo to je put, kako će realnosti, u njeju zapisane, postati živa vatra u grudima vjernika. Razumije se da se ta Božja Riječ mora živjeti u toplom majčinskom krilu svete majke Crkve, u toplom i životnom zajedništvu sa tim živim Otajstvenim Tijelom Isusa Krista, sa svim njegovim udovima, a nadasve sa Glavom. U tom ozračju, dok smo hranjeni Kruhom života i pojeni Pićem duhovnim, prani vodom krsta i pomirenja, pomazivani uljem radosti, u zajedništvu molitve i djelotvorne ljubavi, sigurno će u nama sazreti jedno izvanredno oduševljenje, jedan zanos, koji će tada nužno željeti da se raspe, kao živo svjedočanstvo svim ljudima, osobito onima koji su izgubili svaku nadu i životni smisao!

Možda vam se sve to čini naivno i neuvjerljivo? No ako imate vjeru kao zrno gorušice, osjetit ćete da je svijet, koji se na prvi pogled tako neprijateljski postavlja Kristu, u stvari željan Bogu i Njemu, kao svojim životom i osmišljenjem. Na nama je da ćemo to bogatstvo Njegove poruke u stanju vjerno prenijeti. I tako naš Uskrs u ovoj svetoj

ga. Itt tehát Jézus Krisztushoz való hívő rajongásunkról van szó.

Van-e rá kilátás hogy legalább megsejtsük ezt a valóságot, hogy átélhessük azt, és ezáltal élő tanúi lehessünk?

Azoknak a tanúsága akiknek szavára mindannyian hittek előttünk, nekünk is rendelkezésünkre áll az Evangéliumban Ez az Istentől ihletett Írás, jobbanmondva az Ő élő Igéje, jelen van az Evangélium minden kötetében. Élő hittel kell olvasnunk és elfogadnunk, de nemcsak azért hogy magunk megértsük, vagy másokkal tárgyalhassunk róla, hanem nyílt őszinte szívvél olvassuk, azaz a szándékkal hogy az Ige minden részecskéjét magunkba fogadjuk. Egy szóval, igyekeznünk kell "élni az Evangéliumot". Ez az egyetlen út amelyen a benne leírt igazságok élő lánggá alakulhatnak a hívők szívében. Isten Igéjét, természetesen, Anyaszentegyházunk anyai ölében kell élni, éltető egységben Krisztusnak ezzel az élő titokzatos Testével, közösségben a többi testrészekkel, mindenekelőtt pedig a Fővel. Ilyen hangulatban, amíg az Élet Kenyerével táplálkozunk, a lelki Italból iszunk, a keresztség és megbékülés vizében fürdünk, megkenve az öröm olajával, közös imádságban és tevékeny szeretetben, bizonyosan megérik bennünk egy különleges rajongás, lelkesedés, amely azután föltétlenül szét kívánczik szóródni élő tanúságként az emberek között, különösen azok között akik elvesztették reményüket és életük értelmét.

Lehet hogy mindez naivnak, nem eléggé meggyőzőnek tűnik. De ha anynyi hitetek van mint a mustármag, belátjátok hogy a világ, amely látszólag olyan ellenséges állást foglal el Krisztus iránt, valójában kívánja Istent, éppenséggel vágyódik utána, mint életének célje és értelme után. Rajtunk áll hogy Isten üzenetének gazdagságát minél hűebben adjuk át. Ezért ez a Mária-évi Húsvét legyen számunkra alkalom arra, hogy Krisztushoz való hűségünket megvizsgáljuk, és arra hogy Őt

stvarnost toliko upili u sebe, da su sami postali dio nje, a njihov život živo svjedočenje za tu stvarnost! U pitanju je, dakle, naš vjeronički zanos za Isusa Krista!

Imamo li mi šanse da barem nekako naslutimo tu realnost, da bismo je mogli zaživjeti i tako postati njezini živi svjedoci?

Evandjeoska svjedočenja onih, na čiju su riječ povjerovali svi prije nas, na dohvat su ruke svakoga pojedinoga od nas. To Bogom autorizirano Pismo, zapravo Njegova živa Riječ, tu je u svakoj knjižnici Evanđjelja, samo je živom vjerom treba prihvatiti i čitati, ali ne da bi je samo razumjeli ili naučili drugima razlagati, ili učeno o njoj raspravljati, nego čitati je otvorena i jednostavna srca, sa željom da svaki djelić te riječi upijemo u svoje ljudsko biće. Jednostavno truditi se "živjeti Evanđjelje"; samo to je put, kako će realnosti, u nje mu zapisane, postati živa vatra u grudima vjernika. Razumije se da se ta Božja Riječ mora živjeti u toplom majčinskom krilu svete majke Crkve, u toplom i životnom zajedništvu sa tim živim Otajstvenim Tijelom Isusa Krista, sa svim njegovim udovima, a nadasve sa Glavom. U tom ozračju, dok smo hranjeni Kruhom života i pojeni Pićem duhovnim, prani vodom krsta i pomirenja, pomazivani uljem radosti, u zajedništvu molitve i djelotvorne ljubavi, sigurno će u nama sazreti jedno izvanredno oduševljenje, jedan zanos, koji će tada nužno željeti da se raspe, kao živo svjedočanstvo svim ljudima, osobito onima koji su izgubili svaku nadu i životni smisao!

Možda vam se sve to čini naivno i neuvjerljivo? No ako imate vjere makar kao zrno gorušice, osjetit ćete da je svijet, koji se na prvi pogled tako neprijateljski postavlja prema Kristu, u stvari željan Boga, upravo za Njim čezne, kao svojim rješenjem i osmišljenjem. Na nama je da li ćemo to bogatstvo Njegove poruke biti u stanju vjerno prenijeti. Zato neka naš Uskrs u ovoj svetoj

ga. Itt tehát Jézus Krisztushoz való hívő rajongásunkról van szó.

Van-e rá kilátás hogy legalább megsejtsük ezt a valóságot, hogy átélhessük azt, és ezáltal élő tanúi lehessünk?

Azoknak a tanúsága akiknek szavára mindannyian hittek előttünk, nekünk is rendelkezésünkre áll az Evangéliumban Ez az Istentől ihletett Írás, jobbanmondva az Ő élő Igéje, jelen van az Evangélium minden kötetében. Élő hittel kell olvasnunk és elfogadnunk, de nemcsak azért hogy magunk megértsük, vagy másokkal tárgyalgassunk róla, hanem nyílt őszinte szívvvel olvassuk, azaz a szándékkal hogy az Ige minden részecskéjét magunkba fogadjuk. Egy szóval, igyekeznünk kell "élni az Evangéliumot". Ez az egyetlen út amelyen a benne leirt igazságok élő lánggá alakulhatnak a hívők szívében. Isten Igéjét, természetesen, Anyaszentegyházunk anyai ölében kell élni, éltető egységben Krisztusnak ezzel az élő titokzatos Tástével, közösségben a többi testrészekkel, mindenekelőtt pedig a Fővel. Ilyen hangulatban, amíg az Élet Kenyerével táplálkozunk, a lelki Italtól iszunk, a keresztség és megbékülés vizében fürdünk, megkenve az örömlajával, közös imádságban és tevékeny szeretetben, bizonyosan megérik bennünk egy különleges rajongás, lelkesedés, amely azután föltétlenül szét kívánkozik szóródni élő tanúságként az emberek között, különösen azok között akik elvesztették reményüket és életük értelmét.

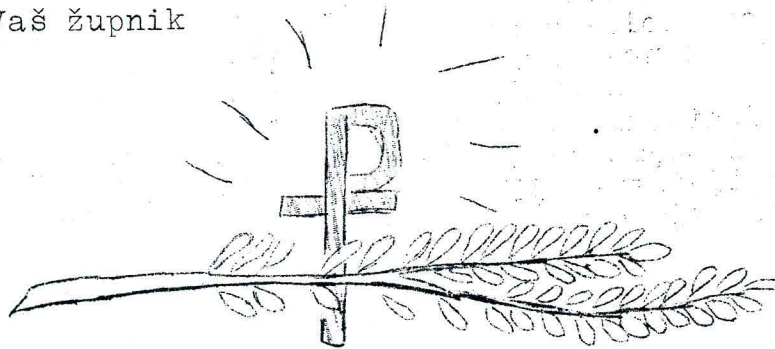
Lehet hogy mindez naivnak, nem eléggé meggyőzőnek tűnik. De ha anynyi hitetek van mint a mustármag, belátjátok hogy a világ, amely látszólag olyan ellenséges állást foglal el Krisztus iránt, valójában kívánja Istent, éppenséggel vágyódik utána, mint életének célje és értelmé után. Rajtunk áll hogy Isten üzenetének gazdagságát minél hűebben adjuk át. Ezért ez a Mária-évi Húsvét legyen számunkra alkalom arra, hogy Krisztushoz való hűségünket megvizsgáljuk, és arra hogy Őt

Marijanskoj godini bude temeljitim ispitom vjernosti Kristu Gospodinu i prilika da ga ponovo izaberemo i još jednom solidno započnemo iznova sa svom otvorenošću i jednostavnošću srca, a u tom poslu presveta će nam Djevica biti uzor i pomoćnica, kako bismo i ovim naraštajima donijeli Isusa, svojim autentičnim svjedočenjem.

ismét elfogadjuk, és még egyszer kezdjük újra őszinte, nyílt szívvel, tanúságtételünkkel Krisztust hirdetni ennek a nemzedéknek, ebben a törekvésünkben pedig a szent Szűz legyen példaképünk és segítségünk.

Plébánostok

Vaš župnik

NAŠE TEME

PRIPREMIMO SE ZA PODJELU
SAKRAMENTA POTVRDE

Kako nam je već poznato, ove godine će naša župska zajednica, negdje polovicom jula, slaviti na otajstveni način misterij Duha - dolaska Duha svetoga na onu našu mladu braću koja primaju dar Duha svetoga po sakramentu Potvrde. Bilo bi manjkavo kada bismo mislili da je dovoljno da dijete pošaljemo na vjersku pouku, da ga lijepo pripremimo, da mu nabavimo novo odijelo i to me slično. Mi se svi zajedno, kao zajednica i kao obitelji, trebamo pripremiti za dostojno slavljenje ovoga sakramenta.

Kao daljnju pripremu, savjetovao bih da sami roditelji i cijela obitelj, a osobito stariji, raspale u sebi milost, koja je njima dana polaganjem biskupovih ruku pred toliko godina, a to će reći, da bi se religiozno ozračje u obitelji trebalo nekako pojačati, ponajprije izbjegavanjem grijeha, možda češćim razgovorima o vjeri, gdje bismo mi pomazanici, kako to od nas traže najnoviji papinski dokumenti, morali dati mladima živo svjedočenje svoje vjere. Možda će zajednička molitva biti veoma dobar izraz tog svjedočenja, možda i divna prilika da se uvede, ili davana, gotovo zaboravljena, praksa obnovi. Razumije se da bismo trebali malo življim učiniti i naš sakramentalni život. Ne mislim pritom samo na onu ispovijed za sam dan potvrde, nego kroz sve ovo vrijeme dok se pripremamo. Možda malo dublje nastojati pro-

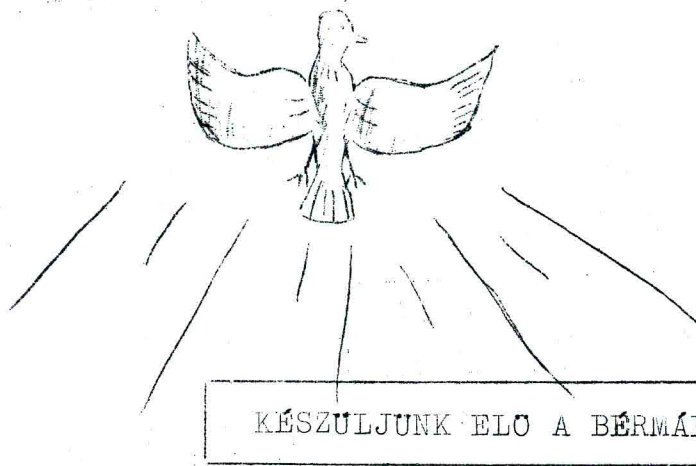
NAŠE TEME...

življavati sam misterij sv. Mise.

Sve te pripreme dobit će jednu završnu formu neposredno prije same podjele sakramenta Potvrde u trodnevnoj duhovnoj obnovi, koja će imati i stanovita predavanja za roditelje, kumove, kao i sve ostale članove župske zajednice. A i samo slavlje vezano za podjelu ovog sakramenta, nastojmo prožeti dubokim kršćanskim osjećanjima, počev od kupovine odjeće i darova, neka bi ti darovi imali prije svega kršćanski karakter i da budu korisni za život mladog čovjeka, pa preko ozračja toga dana do gošće i veselja koje se tim zgodama priređuje. Neke sve to bude prožeto Duhom, tako da ova podjela sakramenta Potvrde bude jedan ponovni poziv na duhovnu obnovu svi ju nas.

Razumije se, da je glavno težište pripreme na samim potvrdjenicima. Neke im ne bude težak napor pohađanja kršćanskog nauka i pojačana kršćanska inicijacija u svakom pogledu. To je ispit punoljetstva njihove vjere, ali i teška priprema za živo svjedočenje vjere u svom budućem životu!

Lazar I. Krmptić

KÉSZULJUNK ELO A BÉRMÁLÁSRA

Ez év július közepén a mi plébániánkban titokzatos módon újra megünnepeljük a Pünkösödöt, a Szentlélek eljövetelét azokra az ifjú testvéreinkre, akik a bérmálás szentsége által részesülnek a Szentlélek ajándékaiban. Téves lenne a felfogás hogy erre az alkalomra elég a gyereket elküldeni a hittanra, szépen elkészíteni, új ruhába öltöztetni. Nekünk mindannyiunkna, a családnak, az egész közösségnek elő kell készülnünk, hogy méltón ünnepezhessük ezt a szentséget.

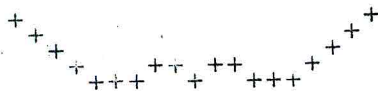
Előkészületként azt ajánlanám hogy maguk a szülők, és az egész család, különösen az idősebbek, gerjesszék föl magukban a kegyelmet, amelyet a maguk idejében kaptak a püspök kezei által. Ez azt jelenti hogy a családban növelni kell a vallási hangulatot mindenekelőtt a bűn kerülésével, gyakrabban beszélgetéssel a hitről miközben nekünk fölteknek hitünk élő tanúinak kell lennünk a fiatalok előtt, amint a legújabb pápai dokumentumok is megkívánják tőlünk. A közös imádság kiváló megnyilvánulása lehetne tanúságunknak, ami ugyanakkor jó alkalom lenne arra hogy bevezessük vagy felújítsuk ezt a rég elfeledt jó szokást. Természetesen gyakran kell a szentségekhez járulnunk. Ezzel nemcsak arra a gyóntásra - áldozásra gondolok a bérmálás napján, hanem ezen az egész

időn keresztül. Igyekezzünk emellett mélyebben átélni a szentmise titkait is.

Ennek az egész előkészületnek befejező formája egy háromnapos lelki megújulás lesz közvetlenül a bérálás napja előtt. Ennek keretében külön előadások lesznek megtartva a szülők, a bérmaszülők, illetve a közösség többi tagjai részére. Magát a szentmise elosztásával járó ünnepséget is igyekezzünk őszinte keresztény érzéssel átélni, kezdve a ruha, az ajándékok vásárolásától. Legyen annak az ajándéknak keresztény jellege, olyan legyen, hogy az ifjú keresztény hasznát láthassa. Ugyanigy az egész nap hangulatának, a lakomának, az ünnepségnak amelyet ilyenkor rendezni szoktunk, adjunk keresztény jelleget. Legyen mindez áthatva a Szentlélekkel, úgy hogy ez a bérálás új meghívás legyen számunkra mindannyiunk lelki megújulására.

A hangsúly, természetesen a bérálkozókra van. Ne essen nehezükre a hittanra járni, és minden tekintetben készülni egy beható keresztény életet élni. Ez hitüknek érettségi vizsgája, de ugyanakkor komoly előkészületük is hitük élő tanúsítására további életük folyamán.

Lazar I. Krmpotić

U nadi blaženog uskrsnuća, otišli su pred nama u susret Gospodinu:

N
A
S
I

P
U
K
O
J
N
I
C
I

Suzana POTA	+29.12.
Ana LUX	+14. 1.
JOSIP ORDOG	+20. 1.
Oto KUČERA	+24. 1.
Antun MOKRAČEK	+ 3. 2.
Klara OSTROGONAC	+23. 2.
Katica MLAKAR	+ 4. 4.

+ + +

+++++
 ++ UZ 20-GODIŠNJICU POSVETE NAŠEGA BISKUPA ++
 +++++

Ove godine se navršava dvadeset godina od konsekracije Mons. Matije Zvekanovića, prvog rezidencijalnog biskupa subotičkog. Prigodom ovog jubileja bacimo na čas pogled unatrag, da bismo razmotrili što je ovih dvadeset godina biskupovanja našeg pastira značilo za Crkvu u Bačkoj.

Kada je 1956. godine Mons. Zvekanović posvećen za biskupa i imenovan pomoćnim biskupom u Subotici, Crkva u Bačkoj bila je u vrlo nezavidnom položaju. Ratna i poratna zbivanja znatno su izmijenila njen prijašnji lik. Mnoga mjesta, ranije katolička, postala su dijasporom. Svećenika je bilo vrlo malo, i to uglavnom u podmakloj dobi, a od rata se Crkva obogatila sa svega 5 svećeničkih redjenja. Svećeničkog podmlatka jedva da je bilo, te je prvi zadatak mladoga biskupa bila upravo briga oko podmlatka. Tri godine nakon preuzimanja biskupije otvara sjemenište u samoj zgradi biskupskog doma, da bi ubrzo postavio temelje novom sjemeništu Paulinum. Novo sjemenište, izgrađeno zalaganjem i sredstvima puka bačkih ravnica, ponos je biskupije i neosporno veliko djelo biskupa učinjeno za kler.

U svojim nastojanjima da neprestano potiče i podržava kler, biskup je sklopio ugovor sa kotorskom biskupijom, te je na otoku sv. Jurja, od ruševina stare benediktinske opatije, uredio priyatno odmara-lište za svoje svećenike. Pobrinuo se, pored toga, da i stari i obolje li radnici Božjeg vinograda budu zbrinuti. Njegovim zalaganjem, a uz pomoć svega klera, sagrađen je u Subotici za njih dom - Josephinum, opskrbljen brižnom njegom sestara, te liječničkim i kliničkim uslugama.

Slijedeći put svog prethodnika, Mons. Budanovića, nastavlja sa uredjivanjem administracije u biskupiji, osniva pastoralne centre kao i fond za gradnju novih pastoralnih centara, pod nazivom "Betlehem". Novonastala situacija nakon rata dovodi ga do preuredjivanja broja i graniča dekanata, kako bi bilje odgovarali pastoralnim potrebama. Osniva ekumensko i katehetsko vijeće, obnavlja i proširuje ekonomsko i liturgijsko, a osniva i vijeće za promicanje obiteljskog apostolata. Osniva i prvo pastoralno vijeće.

Bez sumnje najveće djelo biskupa Zvekanovića je osamostaljenje biskupije. Znamo, naime, da je ona prije bila apostolska administratura u sastavu kaločke nadbiskupije u Mađarskoj. 1968. godina sveta Stolica svojim dekretom osniva subotičku biskupiju, i za rezidencijalnog biskupa imenuje Mons. Matiju Zvekanovića. Svečano proglašenje samostalnosti bilo je popraćeno brojnim vjerskim manifestacijama u Subotici i Baču, koje će ostati u dugom sjećanju Božjega puka.

Pored sve svoje zauzetosti, biskup uvijek nalazi vremena za svoje pastoralne obaveze. Tako sastavlja katehetski plan za cijelu biskupiju, sa detaljnom razradom za pojedina godišta od I do VIII razreda osnovne škole, i to na hrvatskom, mađarskom i slovačkom jeziku. Veoma je značajan i njegov rad na liturgijskom planu. Spomenimo tu samo to da je izdat misal i cijeli lekcionar, nedjeljni i svagdanji, na mađarskom jeziku, prije nego što su se pojavili i u samoj Mađarskoj.

Dvadeset je godina prošlo, a sav trud se ne može sakupiti i napisati na ovo malo prostora. Ovo su samo ukratko i suviše šturo nabrojana ona najznačajnija djela našeg vodje i pastira. Ovim putem mi mu upućujemo čestitke povodom ovog jubileja. Željeli bismo da mu zahvalimo za sav njegov trud, i da mu poručimo: bit ćemo uz njega i u buduću, i podržavati ga svojim molitvama, da ustraje u svom radu za dobro Kraljevstva Božjega.

Razgovarali smo o...

...UČESNICAMA MOLITVENOG DANA ŽENA

Vec dulji niz godina u svijetu se prvog petka u mjesecu martu održava molitveni dan žena. To ga dana se žene sastaju da bi zajedničkom molitvom, prigodnim programom, doprinijele ostvarenju mira u svijetu. Svake godine predstavnice po jedne zemlje sastave program, u kome su sadržani najakutniji problemi dotične zemlje, te se taj program šalje svima u svijetu, koji su ovu akciju prihvatili.

Ove godine su se, po prvi puta, ovoj molitvenoj akciji pridružile i predstavnice naše župske zajednice. Molitveni dan je održan 5.III.o.g. u našoj župnoj crkvi, u zajednici sa predstavnicama Evangeličke i Pravoslavne Crkve. Program su za ovu volinu sastavile žene Meksika, a tema je bila: "Odgoj za život u punini".

Istorisili smo ovu priliku, te smo, uz pomoć svećenikâ, izabrali po jednu predstavnicu svih triju zajednica, da nam iznesu svoje utiske o ovom danu, kao i o sličnim zajedničkim akcijama uopće. Razgovarali smo, tako, sa g-djom Milevom Petrovic, članicom Hrišćanske Zajednice pri pravoslavnoj parohiji, g-djom Helenom Čehovom, predsjednicom Oltarskog kružka pri Evangeličkoj zajednici, te g-djom Etelkom Val, članicom radne grupe za obiteljski apostolat Pastoralnog vijeća naše župe. sve tri su se ljubazno i vrlo rado odazvale našoj molbi. Evo i njihovih riječi:

- "Horizonti": Jeste li prisustvovali molitvenom danu 5. marta?

+PETROVIC M.: Da, bila sam, štaviše i aktivno sam uzela učešća. Čitala sam odlomak iz Evandjelja.

+ČEHOVA H.: Jesam. Taj dan je na mene ostavio vrlo lijep utisak. Vidite, mi smo ovo praktikovale već i ranije. Prve godine kada smo održali molitveni dan, bilo je prisutno nekoliko katoličkih žena kao promatrači, druge godine bilo je i nekoliko pravoslavnih. Ovaj put, međjutim, to je bilo mnogo šire, mnogo bolje organizirano, tu se moglo vidjeti i čuti više učesnika, iz raznih vjerskih zajednica, i na više raznih jezika.

+Val E.: Da, bila sam, i mogu reći da sam bila oduševljena. Uostalom ne samo ja. Razgovarala sam sa više znanaca, svi su veoma zadovoljni ovim susretom. Mislim da je ovo samo početak jedne slične akcije kod nas.

- "Horizonti": Što je na vas kod ovog susreta ostavilo najdublji dojam?

+ČEHOVA H.: Najjači momenat je vidjeti u jednoj kući mnogo stanovnika, mnogo braće. Mislim da svatko voli održavati u redu svoju kucu, a voli se i dobro osjećati kao gost. U tom pogledu osjećali smo se upravo kao gosti kod vrlo dobrih domaćina.

Vidite, ja mislim da nije bitno koji je hram u pitanju, koji jezik, bitno je to da se naša molitva zajednički diže ka jednom Bogu, ka zajedničkom Ocu. Kao što tijelo ima svoje organe, i svi oni služe istom tijelu, mislim da smo i mi upravo tako udovi jednoga Tijela, i kao takovi svo se upravo i našli na okupu. Ako koji od udova zaboli, tražit ćemo liječnika. Isto tako, ako u duhovnom pogledu neki ud oboli, opet ćemo tražiti duhovni lijek od zajedničkog Boga. Mislim da je najznačajnije bilo upravo to, da smo se osjećali zaista kao udovi jednoga Tijela.

+VAL B.: Najljepše je to, što su se svi u tako lijepom broju odazvali, i što su bili jednodušni u molitvi. Svi prisutni sudjelovali su kao jedan. A tako i treba da bude jer, konačno, cilj nam je isti. Ovo je, recimo, izvanredna prilika da se međusobno upoznamo, zbližimo, i svi zajedno da se uteknemo zajedničkom Bogu. Osjećali smo na neki način ostvarenje one Isusove riječi: "Gdje su dvojica ili trojica sabrani u moje I me, ja sam sa njima".

+PETROVIĆ M.: Pa, znate, bilo je jako lijepo. Mogla bih reći da mi se sve svidjalo. Ipak, najznačajnija, najljepša u svemu ovome, bila je ljubav. Ona ljubav koja nas je okupila, i koja je bila prisutna na ovom skupu. Lijepo je to kad se braća sastanu, i zajednički mole, a mislim da ih je na to potakla upravo ljubav prema Bogu, prema Isusu Kristu i, naravno, ljubav prema bratu čovjeku. Jer, vidite, svi smo mi jedno Tijelo. Svi smo mi udovi Kristovi.

Čitala sam u G.K. da je sličan susret održan i u Novom Sadu. Veseli me to što ova akcija napreduje. Mogu reći i ova kod nas, da je bila veoma dobro organizirana.

- "Horizonti": Ima li smisla zbližavanje raznih vjerskih zajednica, upoznavanje međusobnih stavova, shvaćanja?

+ČEHOVA H.: Bilo bi dobro da smo svi u istoj kući. Mislim da treba da se upoznajemo, samo kod nas to još ide sporo. Potrebno je da svako u svojoj kući pravi red, a ako se zbližavamo, ne smije jedan, recimo, da se uzdiže iznad drugoga, jer cilj nam je zajednički, Bog je jedan, a mi smo svi Njegovu djeca.

+PETROVIĆ M.: Kako da ne? Pa rekla sam već da smo svi mi udovi jednoga Tijela. Slušala sam, jednom prilikom, jednog evangeličkog propovjednika. Kao ilustraciju ispričao je jednu priču, koju sam ja već inače odavno znala: priču o ocu koji je sinovima dao snop pruća da ga prelome. Naravno, nije im uspjelo. Dao im je, zatin, po jedan prut, koji su sa lakoćom polomili. Rekao im je tada da se tako i oni moraju držati zajedno, tako će biti jaki. Mislim da bi tako i mi trebali da se držimo zajedno. Potreba zbližavanja svakako postoji. Bolno je to što smo razdvojeni. Sigurno bi mnogo manje zla bilo tokom povijesti, a i u budućnosti, da smo svi složni, da nema razmirica među nama.

+VAL E.: Jeste, još kako, to je veoma potrebno. Ako nas je više, možemo pojedine probleme bolje sagledati, a svakako, i bolje rješavati. Ova molitvena akcija je već jedan vid toga zbližavanja, i zato me raduje što je naišla na tako lijep odaziv i toliko interesovanje. Ovo je jedan novi vid poznanstva, a i novi vid molitve. Mi smo, tradicionalno, smatrali da u crkvu možemo doći samo na misu, da kod oltara mogu biti jedino svećenik i ministrant. Ovo je, međutim, jedan sasvim novi pristup molitvi, kad se mi sakupimo, zajednički razmatramo pojedine probleme, bilo iz naše sredine, bilo kao u ovom slučaju, iz neke strane zemlje, i da se zajednički pomolimo Bogu.

- "Horizonti": Kakve su mogućnosti dalje suradnje među vjerskim zajednicama u našoj sredini, na molitvenom, karitativnom planu?

+PETROVIĆ M.: Potreba za takvom suradnjom je svakako velika, trebalo bi, ali mislim da u našim sadašnjim uvjetima to još nije moguće. Kod pojedinaca svakako postoji volja za takve akcije, međutim, to je našem svijetu još nekako strano. Tu, mislim, da naši svećenici treba da počnu, da potaknu narod, kako riječju, tako i primjerom. Mislim da će se vremenom to ipak izmijeniti nabolje.

+ČEHOVA H.: Kad bi se više puta dolazilo na zajedničke molitve, mislim da bi se ljudi zbližili, i da bi to možda vremenom ipak privelo jedinstvu. Potreba zajedničke akcije, dakle, svakako postoji, jer one upravo i zbližavaju ljude, kroz njih se najbolje međusobno upoznaju. Ja bih u svakoj takvoj akciji rado sudjelovala.

+VAL E.: Potreba svakako postoji, ali mislim da smo u tom pogledu prilično nepokretni. Veoma je malo ljudi koji bi tu nešto aktivno doprinijeli. Većina ljudi uglavnom nedovoljno i poznaje svoje vjere, pa onda, naravno, ni probleme, pa na sve to gleda nekako sa nepovjerenjem. Znamo da treba sve da se obnavlja. Na svakom polju težimo za modernizacijom, obnavljamo kuću, namještaj, sve, samo na dušu ne mislimo. U duhovnom pogledu smo jako zaostali, i to koči za sada svaku takvu aktivnost.

Našim sugovornicima najtoplije zahvaljujemo što su se odazvale našoj molbi, a g. Stevi Izbradiću, te g-dji i g. Kolár što su nam svojom pomoću omogućili ove razgovore.

Razgovore vodio

J. Mesaroš

P

BEZ MAJKE

J

Jedno dijete luta
 Laganin koracima kroz noć.
 Da li će ikad osvanuti mu dan?
 Da li će ikad ostvarit' mu se san?

E

S

Jedno dijete traži,
 U dugoj, mukloj noći;
 Da li će ikad nekoga naći,
 Da li će ipak majka mu doći?

N

I

I jedno dijete progovori: "Mati!"
 A da li će to majka mu biti?
 I da li će ikad pravu ljubav
 K'o majka moći da mu pruži?...

Č

K

U

T

A

K

I

A P O S T O L J E D I N S T V A

-O. Leopold-

U zadnje se vrijeme u našoj katoličkoj štampi sve češće spominje ime oca Leopolda Mandića. Svećenici nas sa propovjedaonice upozoravaju na njega, obavještavaju nas o beatifikaciji 2. maja, potiču nas da u što većem broju odjemo u Rim na ovu svečanost.

Tko je, zapravo, taj otac Leopold? Čime je izazvao toliko interesovanje među našim vjernicima?

Otac Leopold bio je redovnik - kapucin. Najveći dio života proveo je u Padovi. Znamo da je bio veliki štovatelj Blažene Djevice Marije, poznat je kao heroj ispovjedaonice. Vjerojatno je, međutim manje poznat kao apostol crkvenog jedinstva.

Bogdan Mandić rođen je u Herceg Novom 12. maja 1866.g. kao dvanaesto dijete svojih roditelja. Bio je dječak slabašne tjelesne gradje, ali zato veoma živa duha. Stupivši u kapucinski red dobio je ime Leopold.

U djetinjstvu je živio u sredini gdje je bilo pripadnika više vjeroispovijesti. Već je tada sa žaljenjem razmišljao, kako li smo mi ljudi nesretni bez pravog jedinstva u Crkvi. Došao je do zaključka da u tom pogledu treba hitno nešto poduzeti. Osjećao je, pri tom, da je Bog upravo njega odabrao za naročito poslanje. Molio je, zato, poglavare Venetske provincije da ga prime u kapucinski red. San mu je bio da kao redovnik-misionar ode među slavensku braću da propovijeda, ne bi li sve sabrao u jedinstvo jedne Crkve. Zato je svojski prionuo na učenje istočnoslavenskih jezika.

Već su ga u sjemeništu uočili i cijenili, kako nastavnici, tako i školski drugovi, jer se isticao i marljivim učenjem, i neporočnim svojim držanjem. Držao je, naime, da onaj tko želi propovijedati Kristovo Evandjelje, mora biti sam što sličniji Kristu, te je na tome nastojao od samog početka.

Nakon redjenja molio je poglavare da podje na Istok. No, obzirom na slabu tjelesnu gradju i bolešljivost, nije mu to odmah odobreno. Poslušno je ostao u Italiji. Boravio je jedno vrijeme u samostanima, u Thieneu i Bassano, da bi 1906. bio premješten u Padovu. Zbog nedostatka u izgovoru, nije mogao biti govornik, tako su ga zadužili da se bavi ispovijedanjem. Neprestano moleći Gospu za pomoć i zagovor, posvetio se ovoj dužnosti. Redovito je provodio u ispovjedaonici i po 10-12 sati dnevno, a u slobodno vrijeme moglo ga se često vidjeti pred Gospinim oltarom u sabranoj molitvi.

U medjuvremenu stalna bolest očiju, nerekidni bolovi u želucu i druge tegobe izobličili su njegovo ionako slabašno tijelo. Njegova mršava, pogrbljena prilika, krmeljive oči, drhtavi udovi pobudjivali su sažaljenje, ali znali su biti i meta poruge i nestašluka deranâ na ulici. U takvim zgodama znao bi govoriti: "Ja sam zaslužio i mnogo gorih stvari. Uostalom, onima koje ispovijedam, dajem male pokore, pa moram to umjesto njih ja nadoknaditi".

Ne možemo niti zamisliti kolika je bila radost o. Leopolda, kada je 1923. godine, nakon gotovo dvadeset godina provedenih u Padovi, bio premješten na Rijeku da ispovijeda vjernike Hrvate i druge Slavene. Najzad je učinjen prvi korak ka Istoku!

Već je vidio ostvarenje svoje davanašnje želje, najvećeg cilja svoga života!

Boravak u Rijeci bio je, međutim, kratak. Vjernici u Padovi nisu se mogli pomiriti sa mišlju da ostanu bez svoga duhovnog vodje. Na nagovor vjernika čak je i biskup intervenirao kod redovničkih poglavara, tako da se nakon nepunih mjesec dana o. Leopold vratio u Padovu. Kao i uvijek, i ovom zgodom učinio je to poslušno, sa punim pouzdanjem u Boga i svoje poglavare. Kasnije je u više navrata zapisivao ili izjavljivao: "Svaka duša koja zatraži moju pomoć, bit će moj Istok".

Kada je 30. jula 1942. godine o. Leopold umro, Padovom se pronosila vijest: "Umro je svetac! Umro je svetac!"

Ovaj neugledni, ucavi starac, izobličene vanjštine, zaista je zaslužio da ga tako nazovu. Svojim patnjama, poslušnošću, svojom ljubavlju prema Bogu i prema ljudima, približio se Idealu, oblikovao je u sebi Krista, svoj život, sve svoje biće stavio je u službu Bogu. A to je upravo ono što čovjeka čini velikim, svetim.

Jani

.....
 A Z E G Y S. É G A P O S T O L A
 -Lipót atya-

Az utóbbi időben a katolikus sajtóban mind többször jelenik meg Lipót atya neve. Papjaink is a szószékről felhívják rá figyelmünket, értesítenek a május 2.-ai boldoggáavatásról, főszo-litanak hogy minél nagyobb számban résztvegyünk Rómában ezen az ün-nepségen.

Valójában ki is ez a Lipót atya? Miért keltett fel ekkora érdeklődést?

Lipót atya (Leopold Mandić) kapucinus szerzetes volt. Élete legnagyobb részét Páduában töltötte. Tudjuk róla hogy a Szűzanya nagy tisztelője volt, emellett a gyóntatószék hőseként ismert. Azonban valószínűleg kevésbé ismert mint a keresztény egysé-g apos-tóla.

Bogdan Mandić Castelnuovóban (a mai Herceg Noviban) született 1866. május 12.-én. Szüleinek tizenkettedik gyermeke volt. Gyengéd testalkatú, de annál élénkebb lelkű fiú volt. A kapucinus rendbe lépett, ahol a Lipót szerzetesi nevet kapta.

Gyermekkorában olyan környezetben élt, ahol többhitű volt a lakosság. Már akkor fájó szívvvel gondolta, milyen boldogtalanok az emberek valódi egység nélkül. Arra a következtetésre jutott, hogy ebben az ügyben sürgősen tenni kell valamit. Érezte hogy Isten nagy küldetésre választotta. Ezért kérte a kapucinus rend velencei előljáróit, vegyék be a rendbe. Az volt az álma, hogy mint szerzetes - misszionárius a keleti szláv testvérekhez megy,

azzal a szándékkal, hogy mindenkit egybegyűjtsön egy egyházba. Fáradhatatlanul tanulta azért a keleti szláv nyelveket. Már a szemináriumban felfigyeltek rá tanárai és diáktársai is, kitünő tanulmányi eredményei és feddhetetlen magatartása miatt. Azt vélte ugyanis, hogy a jó misszionáriusnak minél jobban Krisztushoz kell hasonlítani. Ezért igyekezett is magában Krisztust kialakítani.

Pappá szentelése után, gyenge testalkata és állandó betegeskedése miatt előljárói nem engedték útra, hanem Olaszországban maradt. Fájó szívvel ugyan, de engedelmeskedett. A Thienei, majd Bassano-i kapucinus kolostorokban volt egy ideig, majd 1906.-ban Páduába helyezték. Beszédhibája miatt nem lehetett szónok, ezért gyóntatással bízták meg. Engedelmisségénél fogva a gyóntatásnak szentelte magát. Rendszerint 10-12 órát is a gyóntatószékben töltött naponta, szabad idájében pedig gyakran a Szűzanya oltáránál találhatták imába merülve.

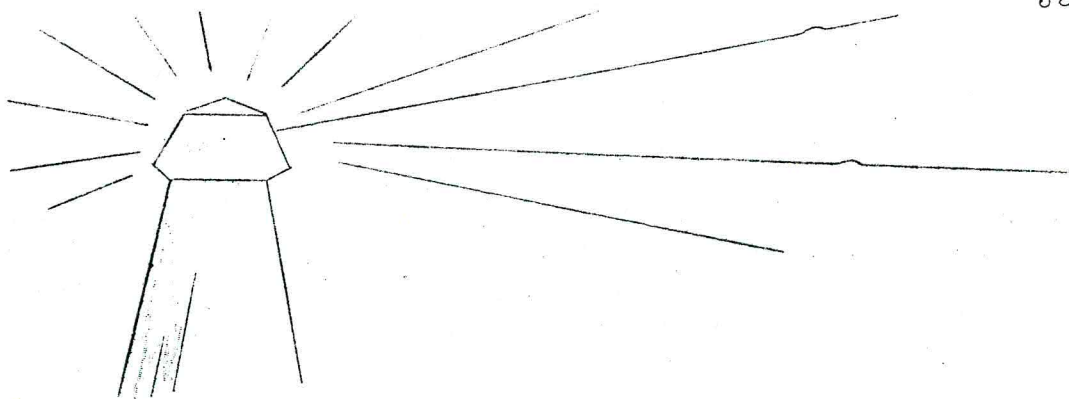
Időközben állandó szembetegsége, folytonos gyomorfájdalmi eltorzították külömben is tekintálytelen testét. Sovány, görnyedt alakja, sebes szemei, remegő lábai, szánalmat keltettek ismerőseiben, az utcán pedig a féktelen suhancok játékainak volt célja. Ilyenkor azt szokta mondani: "Sokkal rosszabbat is megérdemeltem. Utóvégre, azoknak akiket gyóntatok, kis elégtételt szabok meg, azért nekem kell helyettük szenvednem".

El sem tudjuk képzelni mekkora volt Lipót atya öröme, mikor 1923-ban, majd 20 éves páduai tartózkodás után, Rijekára küldték, a szláv ajkú hívőket gyóntatni. Végre megvolt az első lépés Kelet felé! Már teljesülni látta régi álmát, élete legnagyobb célját!

Rijekán azonban nem sokáig maradt. A páduai hívők nem tudtak belenyugodni hogy lelki vezetőjük nélkül maradtak. Més a püspöknek is közben kellett járnia a kapucinus előljáróknál, úgyhogy egy egész hónap sem telt bele, Lipót atya visszatért Páduába. Mint mindig, ez alkalommal is engedelmesen, Istenbe és előljáróiba vetett mély bizalommal tette ezt. Később több helyen említette: "Mind den lélek amely segítségemet kéri, az én Keletem lesz".

Mikor 1942. július 30.-án Lipót atya meghalt, Páduában szájról-szájra járt a hír: "Meghalt a Szent! Meghalt a Szent!...". Ez a tekintálytelen, torz külsejű, dadogó, remegő öregember valóban Isten szentje volt. Szenvedéseivel, engedelmisségével, Isten és ember iránti szeretetével Krisztus képét építette ki magában, életét, egész lényét Isten szolgálatába helyezte. Éppen ez az, ami Lipót atyát naggyá, szentté teszi.

Jani

A FEKETEHEGYI EKUMENIKUS TALÁLKOZÓRÓL

Ez év III.26.-án Feketehegyen összejöttek hat vajdasági hitközösség képviselői. Jelen voltak, többek között, a Református és Evangélikus egyház püspökei, valamint a Pravcszláv, a Görögkeleti és Katolikus egyház püspökeinek kiküldöttei. Ez alkalommal a jelenlévők elmondták tapasztalataikat a III.5.-én megtartott imanap eredményeiről. Minden közösség egy-egy képviselője rövid beszámolót tartott az illető városban megtartott összejövetelről. Szó volt a részvételről, az akció sikeréről általában, valamint az ez alkalommal szervezett gyűjtőakció eredményeiről. A palánkai összejövetelről az itteni evangélikus pásztor neje számolt be.

Az elmondottakból arra lehet következtetni, hogy a hívők igen jól fogadták az imaakciót. Elhangzott többek között az is, hogy a hívők mindenütt őszinte testvéri szeretettel, egymás iránti bizalommal vettek részt az akcióban. Ezt el is hihetjük, mert a feketehegyi találkozó is arra utal. Nem csupán egyhangú, számadatokkal ellátott beszámolók hangzottak itt el, hanem valóban élénk beszélgetés, véleménycsere kezdődött, egy-egy beszámoló után pedig közös ének csendült fel.

A találkozón elhangzott a javaslat, hogy a jövő évtől kezdve januárban is ekumenikus szinten imahetet rendezzünk a világbékéért. Alkalmunk volt olvasni a sajtóban, hogy ilyen imaheteket már sok helyen tartanak. Számunkra ez az indítványozás az idén megkezdett testvéri együttműködés kibővítését is jelentené, ezért fogadjuk ezt mint keresztényi feladatunkat.

Lekvégül Katarina van Driemelen tartott beszédet. Katarina van Driemelen holland származású papnő. A Bécsben működő Ekumenikus központ képviselője volt itt, amely ennek az imaakciónak a szervezője. Beszédének fő tárgya a jövő évi női imanap volt. Ennek tárgyköre "A tetté váló szeretet" lesz. A műsort valószínűleg az NDK képviselői állítják össze. A tevékeny szeretetről lesz itt szó, amelyet közvetlen környezetünkben, családjunkban, szomszédságunkban, munkahelyünkön kell gyakorolnunk. A műsor a következőkön alapul:

- A szeretet reményt ad (I Jn. 2,9-11)
- A szeretet életet ad (I Jn. 3)
- A szeretet tetté válik (I Jn. 4,7-5,5)

A tevékeny szeretet problematikáját a következő szempontokból vitatjuk meg:

- Hogyan éljük át Isten szeretetét?
- Hogyan tanúsítjuk Isten szeretét egymás iránt?
- Hogyan váltjuk tetté Isten szeretetét?
- Hogyan tanúskodjunk Isten szeretetéről társadalmunkban?

Már a jövő évben, amint láthatjuk, olyan kérdések lesznek megvitatva, amelyek hozzánk is igen közel állnak. Legyen ez egy okkal több arra, hogy magunkénak valljuk ezt az akciót. Ezért olvasóinknak szívére szeretnénk kötni, olvassák már most a feltüntetett részleteket szívesen. János leveléből, elmélkedjenek róluk, hogy többi testvéreinkkel együtt minél felkészültebben fordulhassunk Atyánkhoz. Készüljenek már a mai naptól kezdve az említett két imaakcióra, hogy részvételükkel teljesítsék evangéliumi feladatukat, Istennek dicsőségére, maguknak pedig és Isten egész népének hasznára.

V I J E S T I

SMRT NADBISKU-
PA ČEKADA

18. januara o.g. je u Sarajevu, u 74. godini života, 51. godini svećeništva i 37. godini biskupske službe, nakon kraće bolesti, predao dušu Stvoritelju nadbiskup i metropolita vrhbosanski, dr. Smiljan Čekada.

Oproštajnom euharistijskom slavlju u sarajevskoj katedrali, te sprovodu na novom groblju, 21.I, prisustvovali su predstavnici SR BiH, papinske nuncijature u Beogradu, predstavnici SPC na čelu sa mitropolitom dabrobosanskim g. Vladislavom, predstavnici Islamske zajednice u Jugoslaviji, predstavnici katoličkih biskupija, sami biskupi, te veliki broj svećenika, redovnika, redovnica, bogoslova i građana. Euharistijskom slavlju predsjedavao je zagrebački nadbiskup dr. Franjo Kuharić, predsjednik BKJ, a koncelebriralo je još 15 biskupa i veliki broj svećenika.

Govornici su u svojim oproštajnim govorima oslikali lik nadbiskupa Čekade kao uistinu vrijednog službenika Kristovog, koji je za života nastojao u sebi izgraditi Ideal, i kao istinski sljedbenik Isusov, biti brat i prijatelj svima, bez obzira na nacionalnu ili vjersku pripadnost. U kontaktu sa pripadnicima drugih vjeroispovijesti, na primjer, uvijek je znao isticati ono što je zajedničko, što je pozitivno sa obje strane. U najkraćim crtama nje gov. lik možda najkarakterističnije prikazuju riječi Reis Ul Uleme (vrhovnog poglavara) Islamske zajednice, Hadži Naim Efendije Hadžiabdića: "Bio si spreman da se u svako doba vratiš Bogu. Molio si mu se kao da ćeš odmah poći k Njemu, a radio si za Crkvu i narod kao da ćeš vječno živjeti".

Pridružujemo se uvjerenju da je nadbiskup dr. Čekada već primio od Boga zasluženu nagradu. To je uvjerenje dobilo najdivniji izraz onog trenutka, kada su prisutni na sprovodu, oko njegova groba, spontano zapjevali: "Kraljice neba raduj se, aleluja!".

POKORNIČKO BO-
GOSLUŽJE - PRI-
PREMA ZA USKRS

U petak, 9.4.o.g. u našoj je crkvi održano pokorničko bogoslužje, u okviru naše pripreme za blagdan uškrsnuća Gospodinova. Ovoga puta su se okupili u lijepom broju, da na ovaj način daju zadovoljštinu za počinjene grijeha, kako svoje, tako i cijele zajednice. Bilo je prisutno 6 svećenika, koji su nakon ovog bogoslužja ispovijedali, a na kraju služili koncelebriranu sv. Misu. Gotovo svi prisutni pristupili su i sv. Pričesti.

=====

A FEKETEHEGYI EKUMENIKUS TALÁLKOZÓRÓL

=====

Ez év III.26.-án Feketehegyen összejöttek hat vajdasági hitközség képviselői. Jelen voltak, többek között, a Református és Evangélikus egyház püspökei, valamint a Pravocszláv, a Görögkeleti és Katolikus egyház püspökeinek kiküldöttei. Ez alkalommal a jelenlévők elmondták tapasztalataikat a III.5.-én megtartott imanap eredményeiről. Minden község egy-egy képviselője rövid beszámolót tartott az illető városban megtartott összejövetelről. Szó volt a részvételről, az akció sikeréről általában, valamint az ez alkalommal szervezett gyűjtőakció eredményeiről. A palánkai összejövetelről az itteni evangélikus pásztor neje számolt be.

Az elmondottakból arra lehet következtetni, hogy a hívők igen jól fogadták az imaakciót. Elhangzott többek között az is, hogy a hívők mindenütt őszinte testvéri szeretettel, egymás iránti bizalommal vettek részt az akcióban. Ezt el is hihetjük, mert a feketehegyi találkozó is arra utal. Nem csupán egyhangú, számadatokkal ellátott beszámolók hangzottak itt el, hanem valóban élénk beszélgetés, véleménycsere kezdődött, egy-egy beszámoló után pedig közös ének csendült fel.

A találkozáson elhangzott a javaslat, hogy a jövő évtől kezdve januárban is ekumenikus szinten imahetet rendezzünk a világbékéért. Alkalmunk volt olvasni a sajtóban, hogy ilyen imaheteket már sok helyen tartanak. Számunkra ez az indítványozás az idén megkezdett testvéri együttműködés kibővítését is jelentené, ezért fogadjuk ezt mint keresztényi feladatunkat.

Lekvégül Katarina van Driemelen tartott beszédet. Katarina van Driemelen holland származású papnő. A Bécsben működő Ekumenikus központ képviselője volt itt, amely ennek az imaakciónak a szervezője. Beszédének fő tárgya a jövő évi női imanap volt. Ennek tárgyköre "A tetté váló szeretet" lesz. A műsort valószínűleg az NDK képviselői állítják össze. A tevékeny szeretetről lesz itt szó, amelyet közvetlen környezetünkben, családjunkban, szomszédságunkban, munkahelyünkön kell gyakorolnunk. A műsor a következőkön alapul:

- A szeretet reményt ad (I Jn. 2,9-11)
- A szeretet életet ad (I Jn. 3)
- A szeretet tetté válik (I Jn. 4,7-5,5)

A tevékeny szeretet problematikáját a következő szempontokból vitatjuk meg:

- Hogyan éljük át Isten szeretetét?
- Hogyan tanúsítjuk Isten szeretét egymás iránt?
- Hogyan váltjuk tetté Isten szeretetét?
- Hogyan tanúskodjunk Isten szeretetéről társadalmunkban?

Már a jövő évben, amint láthatjuk, olyan kérdések lesznek megvitatva, amelyek hozzánk is igen közel állnak. Legyen ez egy okkal több arra, hogy magunkénak valljuk ezt az akciót. Ezért olvasóinknak szívére szeretnénk kötni, olvassák már most a feltüntetett részleteket sz. János leveléből, elmélkedjenek róluk, hogy többi testvéreinkkel együtt minél felkészültebben fordulhassunk Atyánkhoz. Készüljenek már a mai naptól kezdve az említett két imaakcióra, hogy részvételükkel teljesítsék evangéliumi feladatukat, Istennek dicsőségére, maguknak pedig és Isten egész népének hasznára.

VIJESTI == VIJESTI == VIJESTI...

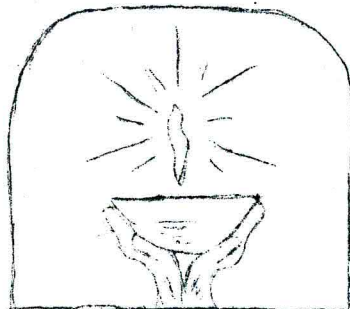
NOVI ČLANOVI CO

Na Veliki četvrtak, 15.4., novi su članovi Crkvene općine, pod svetom misom, položili svečanu zakletvu. U okviru obreda posljednje večere Gospodinove, župnik je novim članovima CO oprao noge, a nakon sv. Mise svi su se okupili u župnom stanu na zajedničkim agapama.

HODOČASĆA U MARIJANSKOJ GODINI

Povodom 1000-godišnjice prvog marijanskog svetišta u Hrvatskoj, već su obavljena neka hodočašća u Solin. Među njima zapaženo je prvo večće hodočašće 11.II. o.g. Bilo je to zajedničko hodočašće časnih sestara sa područja splitske nadbiskupije.

Hodočašće je organiziralo Vijeće za redovnice, a na čelu mu je bio konventualac o. Maksimilijan Herceg. Pri organizaciji hodočašća jednodušno su suradjevale sve ženske redovničke družbe sa područja splitske nadbiskupije.

ODMOR I RAZONODA

K R I Z A L J K A

1	2	3	4	5	6	7	8
9	10			11			12
13	14		15			16	
17	18		19	20			
21		22		23	24		
25	26			27	28		
29							
30	31	32				33	
34	35	36			37		
38	39	40			41		42
43	44				45		46
47		48		49	50		
	51	52			53		
54		55		56		57	

VODORAVNO: 2. Brdo nad Atenom, 9. Obri, 11. Matjecanje u brzini, 13. Auto-oznaka Leskovca, 14. Dovoljno, 16. Dio konjske opreme, 17. Riblja jaja, 19. jedna boja, 21. Strano ime (Lav), 22. NER, 24. Naša luka, 25. Slovo Yatinice, 26. Prvi apostol, 28. Ime glunca harwina (fon.), 29. Cesta od tucanika, 30. Onomatopeja laveža, 32. Naš kompozitor (Oskar), 33. Prijedlog, 34. Italijanski gram. član, 36. Bez repa, 37. Žica na violini, 39. Isusov učenik, 43. Predmet prodaje, 45. Vrsta kolača, 47. Ptica trkačica, 48. Žbun, 50. Ptica trkačica, 51. Obučavanje ži votinja, 54. Uzdah, 55. Inicijali Eve Polnar, 56. Prijedlog, 57. Potvrдна riječ.

USPRAVNO: 1. Rodni kraj Isusa, 2. Dva ista slova, 3. Čopori, stada, 4. Rijeka (špan) 5. Staza, 6. Jedan roditelj, 7. Ljerka Radić (inic.), 8. Kraj u Palestini u Isusovo doba, 10. Budilnik (str.) 12. Prokop, rov, 15. Prigodna čestitka, 18. Grčko slovo, 20. Redni broj (skr.), 22. Na neki način, 23. Veselje, 26. Padanje, 27. Prevremen, 31. Lična zamjenica, 33. Povratna zamjenica, 35. Jedna ptica, 37. Ilovača, 38. Prijedlog, 40. Auto-oznaka Pančeva, 41. Uzvik pri skoku, 42. Drugi roditelj, 44. Mjera električnog otpora, 46. Pokazna zamjenica, 48. Vrsta ptice, nesit, 49. Tišina, mir, 52. Nota solmizacije, 53. Staroegipatsko božanstvo. (J.)

Jedan andjeo pita drugoga:
 "Jesi li slušao prognozu vremena za sutra?"
 "Jesam. Bit će oblačno."
 "Ah, konačno ću imati gdje sjesti!"

-Kako si prošao na polugodju?
 -Jako loše. Izvukao sam dvije porcije batina.
 -Kako dvije?
 -Prvi put kad ja tata vidio ocjene, a drugi put kad je vidio da je to, ustvari, njegova djačka knjižica.

V I J E S T I

SMRT NADBISKU- PA ČEKADE

18. januara o.g. je u Sarajevu, u 74. godini života, 51. godini svećeništva i 37. godini biskupske službe, nakon kraće bolesti, predao dušu Stvoritelju nadbiskup i metropolita vrhbosanski, dr. Smiljan Čekada.

Oproštajnom euharistijskom slavlju u sarajevskoj katedrali, te sprovodu na novom groblju, 21.I, prisustvovali su predstavnici SA BiH, papinske nuncijature u Beogradu, predstavnici SPC na čelu sa mitropolitom dabrobosanskim g. Vladislavom, predstavnici Islamske zajednice u Jugoslaviji, predstavnici katoličkih biskupija, sami biskupi, te veliki broj svećenika, redovnika, redovnica, bogoslova i građana. Euharistijskom slavlju predsjedavao je zagrebački nadbiskup dr. Franjo Kuharić, predsjednik BKJ, a koncelebriralo je još 15 biskupa i veliki broj svećenika.

Govornici su u svojim oproštajnim govorima oslikali lik nadbiskupa Čekade kao uistinu vrijednog službenika Kristovog, koji je za života nastojao u sebi izgraditi Ideal, i kao istinski sljedbenik Isusov, biti brat i prijatelj svima, bez obzira na nacionalnu ili vjersku pripadnost. U kontaktu sa pripadnicima drugih vjeroispovijesti, na primjer, uvijek je znao isticati ono što je zajedničko, što je pozitivno sa obje strane. U najkraćim crtama nje gov lik možda najkarakterističnije prikazuju riječi Reis Ul Uleme (vrhovnog poglavara) Islamske zajednice, Hadži Naim Efendije Hadžiabdića: "Bio si spreman da se u svako doba vratiš Bogu. Molio si mu se kao da ćeš odmah poći k Njemu, a radio si za Crkvu i narod kao da ćeš vječno živjeti".

Pridružujemo se uvjerenju da je nadbiskup dr. Čekada već primio od Boga zasluženu nagradu. To je uvjerenje dobilo najdivniji izraz onog trenutka, kada su prisutni na sprovodu, oko njegova groba, spon-tano zapjevali: "Kraljice neba raduj se, aleluja!".

POKORNIČKO BO- GOSLUŽJE - PRI- PJEVA ZA USKRS

U petak, 9.4.o.g. u našoj je crkvi održano pokorničko bogoslužje, u okviru naše pripreme za blagdan uš krsnuća Gospodinova. Ovoga puta su se okupili u lijepom broju, da na ovaj način daju zadovoljštinu za počinjene grijeha, kako svoje, tako i cijele zajednice. Bilo je prisutno 6 svećenika, koji su nakon ovog bogoslužja ispovijedali, a na kraju služili kon- celebriranu sv. Misu. Gotovo svi prisutni pristupili su i sv. Pričesti.

=====

A FEKETEHEGYI EKUMENIKUS TALÁLKOZÓRÓL

=====

Ez év III.26.-án Feketehegyen összejöttek hat vajdasági hitközösség képviselői. Jelen voltak, többek között, a Református és Evangélikus egyház püspökei, valamint a Pravocszláv, a Görögkeleti és Katolikus egyház püspökeinek kiküldöttei. Ez alkalommal a jelenlévők elmondták tapasztalataikat a III.5.-én megtartott imanap eredményeiről. Minden község egy-egy képviselője rövid beszámolót tartott az illető városban megtartott összejövetelről. Szó volt a részvételről, az akció sikeréről általában, valamint az ez alkalommal szervezett gyűjtőakció eredményeiről. A palánkai összejövetelről az itteni evangélikus pásztor neje számolt be.

Az elmondottakból arra lehet következtetni, hogy a hívők igen jól fogadták az imaakciót. Elhangzott többek között az is, hogy a hívők mindenütt őszinte testvéri szeretettel, egymás iránti bizalommal vettek részt az akcióban. Ezt el is hihetjük, mert a feketehegyi találkozó is arra utal. Nem csupán egyhangú, számadatokkal ellátott beszámolók hangzottak itt el, hanem valóban élénk beszélgetés, véleménycsere kezdődött, egy-egy beszámoló után pedig közös ének csendült fel.

A találkozóon elhangzott a javaslat, hogy a jövő évtől kezdve januárban is ekumenikus szinten imahetet rendezzünk a világbékéért. Alkalmunk volt olvasni a sajtóban, hogy ilyen imaheteket már sok helyen tartanak. Számunkra ez az indítványozás az idén megkezdett testvéri együttműködés kibővítését is jelentené, ezért fogadjuk ezt mint keresztényi feladatunkat.

Lekvégül Katarina van Driemelen tartott beszédet. Katarina van Driemelen holland származású papnö. A Bécsben működő Ekumenikus központ képviselője volt itt, amely ennek az imaakciónak a szervezője. Beszédének fő tárgya a jövő évi női imanap volt. Ennek tárgyköre "A tetté váló szeretet" lesz. A műsort valószínűleg az NDK képviselői állítják össze. A tevékeny szeretetről lesz itt szó, amelyet közvetlen környezetünkben, családjunkban, szomszédságunkban, munkahelyünkön kell gyakorolnunk. A műsor a következőkön alapul:

- A szeretet reményt ad (I Jn. 2,9-11)
- A szeretet életet ad (I Jn. 3)
- A szeretet tetté válik (I Jn. 4,7-5,5)

A tevékeny szeretet problematikáját a következő szempontokból vitatjuk meg:

- Hogyan éljük át Isten szeretetét?
- Hogyan tanúsítjuk Isten szeretét egymás iránt?
- Hogyan váltjuk tetté Isten szeretetét?
- Hogyan tanúskodjunk Isten szeretetéről társadalmunkban?

Már a jövő évben, amint láthatjuk, olyan kérdések leszen megvitatva, amelyek hozzánk is igen közel állnak. Legyen ez egy okkal több arra, hogy magunkénak valljuk ezt az akciót. Ezért olvasóinknak szívére szeretnénk kötni, olvassák már most a feltüntetett részleteket sz. János leveléből, elmélkedjenek róluk, hogy többi testvéreinkkel együtt minél felkészültebben fordulhassunk Atyánkhoz. Készüljenek már a mai naptól kezdve az említett két imaakcióra, hogy részvételükkel teljesítsék evangéliumi feladatukat, Istennek dicsőségére, maguknak pedig és Isten egész népének hasznára.